

Udenrigsministeriet
 Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
 Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
 Tlf.: 33 92 03 24 Fax: 33 92 03 03

JTEU j.nr. 2015 - 30240
 18. januar 2019

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Proces-skridt	Dato
C-419/17	Deza mod ECHA (appel) Appel af dom i T-115/15, der vedrørte: Afgørelse truffet af den administrerende direktør for Det Europæiske Kemikalieagentur den 12. december 2014 med referencen ED/108/2014, som ajourfører og supplerer den nuværende bestemmelse vedrørende stoffet DEHP på listen over stoffer, der eventuelt skal optages i bilag XIV til forordning (EF) nr. 1907/2006 (1), annulleres. Sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.T-115/15	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Miljø- og Fødevarestyrelsen Miljøstyrelsen	Dom	23.01.19
C-93/18	Bajratari [i] Kan indkomst fra beskæftigelse, som er ulovlig i henhold til national lovgivning, helt eller delvist tages i betragtning med henblik på at fastslå, at der rådes over tilstrækkelige ressourcer i henhold til unionsborgerdirektivets artikel 7, stk. 1, litra b)? [ii] I bekræftende fald kan betingelsen i artikel 7, stk. 1, litra b), da være opfyldt i tilfælde, hvor beskæftigelsen anses for usikker alene på grund af dens ulovlige karakter?	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet	Mundtlig forhandling	24.01.19
C-71/18	KPC Herning (forelagt af Vestre Landsret) Sagen vedrører: 1) Er det foreneligt med momssystemdirektivets artikel 135, stk. 1, litra j, jf. artikel 12, stk. 1, litra a, og stk. 2, sammenholdt med artikel 135, stk. 1, litra k, jf. artikel 12, stk. 1, litra b, og stk. 3, at en medlemsstat under omstændigheder som de i hovedsagen foreliggende betragter en levering af en fast ejendom, hvorpå der på leveringstidspunktet er opført en bygning, som et momspligtigt salg	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Kammeradvokaten Skatteministeriet	Mundtlig forhandling	30.01.19

	af en byggegrund, når det er parternes hensigt, at bygningen skal rives helt eller delvist ned for at gøre plads til en ny bygning?			
C-128/18	<p>Dorobantu</p> <p>1. Hvilke minimumskrav kan der i forbindelse med rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre stilles til fængslingsforhold ud fra grundrettighedschartrets artikel 4? a. Findes der navnlig fra et EU-retligt synspunkt en »absolut« nedre grænse for cellestørrelse, hvorunder der altid vil foreligge et brud på grundrettighedschartrets artikel 4? i. Afhænger bestemmelsen af den individuelle celleandel af, om der er tale om en enecelle eller en fællescelle? ii. Skal det areal, der optages af møblement (seng, skab, osv.), trækkes fra ved beregningen af cellestørrelsen? iii. Hvilke bygningsmæssige forudsætninger er i givet fald relevante for, om fængslingsforholdene er i overensstemmelse med EU-retten? Hvilken betydning har i givet fald den direkte (eller kun indirekte) adgang fra fængselscellen til f.eks. toiletrum eller andre rum såvel som forsyningen med koldt og varmt vand, opvarmning, belysning, osv.? b. I hvilken grad spiller forskellige »afsoningsordninger«, navnlig forskellige tidsrum hvor cellerne er åbne og forskellige grader af bevægelsesfrihed i fængslet, en rolle for vurderingen? c. Kan – således som afdelingen har gjort i sine afgørelser om udleveringens lovlighed – også retslige og organisatoriske forbedringer i den udstedende medlemsstat (indførelse af et ombudsmandssystem, etablering af domstole for straffuldbyrdelse, osv.) tages i betragtning? 2. Efter hvilke kriterier skal fængslingsforholdene vurderes i forhold til grundlæggende EU-retigheder? I hvilken grad har disse kriterier indflydelse på fortolkningen af begrebet »reel risiko« i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i Domstolens praksis i sagerne Aranyosi og Căldăraru? a. Har de judicielle myndigheder i fuldbyrdelsesmedlemsstaten beføjelse til omfattende kontrol af fængslingsforholdene i den udstedende medlemsstat eller skal de begrænse sig til en »kontrol af åbenlyse forhold« (»Evidenzkontrolle«)? b. For så vidt som Domstolen i forbindelse med besvarelsen af det første præjudicielle spørgsmål måtte nå den konklusion, at der findes »absolutte« EU-retlige krav til fængslingsforholdene: Ville en manglende opfyldelse af disse minimumsbetingelser være »afvejningsresistent« i den forstand, at der dermed altid ville bestå en »reel risiko«, der ville gøre en udlevering ulovlig, eller kan fuldbyrdelsesmedlemsstaten alligevel foretage en afvejning? Kan der herved tages hensyn til aspekter som opretholdelsen af den gensidige retshjælp på europæisk plan, den europæiske strafferetsplejes funktionsdygtighed eller princippet om gensidig tillid og princippet om gensidig anerkendelse?</p>	<p>Udenrigsministeriet</p> <p>Justitsministeriet</p> <p>Udlændinge- og Integrationsministeriet</p>	Mundtlig forhandling	05.02.19
C-591/17	<p>Republikken Østrig mod Forbundsrepublikken Tyskland</p> <p>Påstande: — Det fastslås, at Forbundsrepublikken Tyskland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 18 TEUF, 34 TEUF, 56 TEUF og 92 TEUF ved at indføre afgift på personbiler via Infrastrukturabgabengesetz (infrastrukturafgiftsloven) af 8. juni 2015 (BGB1. I s. 904), som affattet ved artikel 1 i lov af 18. maj 2017 (BGB1. IS. 1218),</p>	<p>Udenrigsministeriet</p> <p>Justitsministeriet</p> <p>Skatteministeriet</p> <p>Transport-, Bygnings- og Boligministeriet</p>	GA	06.02.19

	<p>og ved at fastsætte en undtagelse for ejere af køretøjer, der er indregistreret i Tyskland, indført i Kraftfahrzeugsteuergesetz (lov om afgift på motorkøretøjer), som affattet ved bekendtgørelse af 26. september 2002 (BGB1. I s. 3818), ved den anden Verkehrsteueränderungsgesetz (lov om ændring af loven om afgift på køretøjer) af 8. juni 2017 (BGB1. I s. 901) og senest ændret ved lov om ændring af den anden lov om ændring af loven om afgift på køretøjer af 6. juni 2017 (BGB1. I s. 1493).</p> <p>— Forbundsrepublikken Tyskland tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>			
--	---	--	--	--

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessant	Proces-skridt	Dato
C-387/17	<p>Fallimento Traghetti del Mediterraneo</p> <p>Den Europæiske Unions Domstol forelægges [under de omstændigheder, der foreligger i hovedsagen: et søgsmål om erstatning af tab anlagt mod den statslige lovgiver som følge af den faktiske tildeling i henhold samme medlemsstats lov (lov nr. 684 af 1974) i perioden 1976-1980 af tilskud, der udgør statsstøtte som omhandlet i EF-traktatens artikel 87, stk. 1 (tidligere artikel 92, nu artikel 107 TEUF), som hverken blev anmeldt eller godkendt i henhold til EF-traktatens artikel 88 (tidligere artikel 93, nu artikel 108 TEUF) til et rederi inden for rammerne af et endnu ikke liberaliseret marked (cabotagesejlads)] følgende spørgsmål:</p> <p>a) Finder artikel 1, litra b), nr. v), i forordning nr. 659/1999, som bestemmer, at »v) støtte, som anses for at være en eksisterende støtte, fordi det kan godtgøres, at der ikke var tale om støtte, da den blev indført, men at den blev en støtte på grund af udviklingen på fællesmarkedet, uden at medlemsstaten havde foretaget nogen ændringer. Når visse foranstaltninger bliver en støtte som følge af en liberalisering af en aktivitet ved fællesskabslovgivning, betragtes sådanne foranstaltninger ikke som eksisterende støtte efter den dato, der er fastsat for liberaliseringen« anvendelse med henblik på kvalificeringen af den pågældende støtte (som »eksisterende« og således ikke »ny«) og i hvilket omfang, eller finder det princip (der er formelt forskelligt fra den ovennævnte positive ret), som Retten fastslog i dom af 15. juni 2000 i de forenede sager T-298/97 (Alzetta m.fl. mod Kommissionen, præmis 143), der med relevans for den afgørelse, som skal træffes i denne forbindelse, blev bekræftet af Domstolen med dom af 29. april 2004, C- 298/00 P (præmis 66-69) i henhold til hvilken »[...]e]n støtteordning, der er indført på et marked, der oprindeligt var lukket for konkurrence, må [...] anses for en eksisterende støtteordning, når markedet liberaliseres, for så vidt som støtteordningen ikke ved indførelsen var omfattet af anvendelsesområdet for traktatens artikel 92, stk. 1, idet</p>	Skatteministeriet Erhvervsministeriet	Dom	23.01.19

	<p>denne bestemmelse under hensyn til dens betingelser om påvirkning af samhandelen mellem medlemsstaterne og følger-virkninger på konkurrencen kun kan anses for at finde anvendelse på erhvervsgræne, der er åbne for konkurrence« anvendelse og i hvilket omfang» anvendelse og i hvilket omfang? b) Finder artikel 1, litra b), nr. iv), i samme forordning nr. 659/1999, som fastslår, at »støtte, som anses for eksisterende støtte i henhold til artikel 15«, en bestemmelse, som for sin del fastsætter en forældelsesfrist på ti år for tilbagesøgning af ulovligt tildelt støtte, og fortsat med henblik på kvalificeringen af nævnte støtte, anvendelse og i hvilket omfang, eller finder de principper, der gentagne gange er blevet fastslået af Domstolen, om beskyttelse af den berettigede forventning og retssikkerhed anvendelse og i hvilket omfang (analogt eller ej med det i den nævnte positive ret udtrykkeligt fastslåede princip)?»gvj</p>			
C-430/17	<p>Walbusch Walter Busch</p> <p>Sagen vedrører fortolkningen af artikel 6, stk. 1, litra h), og artikel 8, stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/83/EU af 25. oktober 2011 om forbrugerrettigheder, om ændring af Rådets direktiv 93/13/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/44/EF samt om ophævelse af Rådets direktiv 85/577/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF (EUT 2011, L 304, s. 64). EU-Domstolen forelægger følgende spørgsmål:</p> <p>1) Er det i forbindelse med anvendelsen af artikel 8, stk. 4, i direktiv 2011/83/EU afgørende for spørgsmålet om, hvorvidt der i forbindelse med en fjernkommunikationsteknik (i den foreliggende sag et reklameprospekt med bestillingspostkort) kun er begrænset plads eller tid til at formidle oplysningerne, a) om fjernkommunikationsteknikken (abstrakt) efter sin art kun giver begrænset plads eller tid, eller b) om den (konkret) i den udformning, som den erhvervsdrivende har valgt, kun giver begrænset plads eller tid? 2) Er det foreneligt med artikel 8, stk. 4, og artikel 6, stk. 1, litra h), i direktiv 2011/83/EU, at oplysningen om fortrydelsesretten i tilfælde af begrænset præsentationsmulighed som omhandlet i artikel 8, stk. 4, i direktiv 2011/83/EU begrænses til oplysningen om, at der findes en fortrydelsesret? 3) Er det i henhold til artikel 8, stk. 4, og artikel 6, stk. 1, litra h), i direktiv 2011/83/EU forud for en aftaleindgåelse ved fjernsalg også i tilfælde af begrænset præsentationsmulighed altid obligatorisk at vedlægge fjernkommunikationsmidlet standardfortrydelsesformularen i henhold til del B i bilag I til direktiv 2011/83/EU?</p>	Justitsministeriet	Dom	23.01.19
C-661/17	<p>M.A. e.a</p> <p>De præjudicielle spørgsmål: (i) når en national myndighed, der træffer afgørelse, tager stilling til overførsel af en ansøger om international beskyttelse i henhold til forordning 604/2013 til Det Forenede Kongerige, skal myndigheden da ved behandlingen af spørgsmål i forhold til skønnet i henhold til artikel 17 og/eller spørgsmål om beskyttelse af grundlæggende rettigheder i Det Forenede Kongerige, se bort fra omstændigheder, som de foreligger på tidspunktet for en sådan behandling, i forhold til Det Forenede Kongeriges foreslåede udtræden af EU? (ii) omfatter begrebet »medlemsstat, der træffer afgørelsen«, i forordning 6[0]4/2013 rollen</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet	Dom	23.01.19

	<p>for den medlemsstat, der udøver den beføjelse, der er anerkendt i eller tildelt ved forordningens artikel 17? (iii) omfatter en medlemsstats opgaver [i henhold til] artikel 6 i forordning 604/2013 den beføjelse, der er anerkendt i eller tildelt ved forordningens artikel 17? (iv) finder betingelsen om et effektivt retsmiddel anvendelse på en førsteinstansafgørelse i henhold til artikel 17 i forordning 604/2013, således at der skal være adgang til appel eller et tilsvarende retsmiddel til prøvelse af en sådan afgørelse og/eller således, at national lovgivning, der giver mulighed for en appelprocedure til prøvelse af en førsteinstansafgørelse i henhold til forordningen, skal forstås som omfattende en appel af en afgørelse i henhold til artikel 17? (v) har artikel 20, stk. 3, i forordning 604/2013 den virkning, at såfremt der ikke findes beviser, der kan afkræfte en formodning om, at barnets tarv er bedst tjent, hvis dette barns situation behandles som uadskillelig fra forældrenes, da behøver den nationale myndighed, der træffer afgørelse, ikke tage stilling til barnets tarv særskilt i forhold til forældrene som en separat problemstilling eller som udgangspunkt for en overvejelse af, om overførslen bør [...] finde sted?</p>			
C-697/17	<p>Telecom Italia</p> <p>Skal artikel 28, stk. 2, første punktum, i direktiv 2014/24/EU fortolkes således, at den kræver en fuld juridisk og økonomisk identitet mellem de prækvalificerede aktører og de aktører, der vil afgive tilbud i forbindelse med et begrænset udbud, og navnlig skal denne bestemmelse fortolkes således, at den er til hinder for en aftale indgået mellem de holdingselskaber, som kontrollerer to prækvalificerede aktører, på et tidspunkt mellem prækvalifikationen og afgivelsen af tilbuddene i tilfælde, hvor: a) denne aftale bl.a. har til formål og til følge at etablere en fusion gennem inkorporering af en af de prækvalificerede virksomheder i en anden af disse (en operation, som endvidere er blevet godkendt af Europa-Kommissionen); b) virkningerne af fusionen viser sig efter det overtagende selskabs afgivelse af tilbuddet (således, at selskabets sammensætning på tidspunktet for afgivelsen af tilbuddet ikke var ændret i forhold til sammensætningen på tidspunktet for prækvalifikationen); c) det overtagne selskab (hvis sammensætning ikke var ændret ved udløbet af fristen for afgivelse af tilbuddene) under alle omstændigheder har fundet det hensigtsmæssigt at undlade at deltage i det begrænsede udbud sandsynligvis som et led i gennemførelsen af den plan, som er blevet fastlagt med aftalen mellem holdingselskaberne?</p>	Konkurrence-og Forbrugerstyrelsen	GA	23.01.19
C-458/15	<p>K.P.</p> <p>Er opførelsen af Liberation Tigers of Tamil Eelam (herefter »LTTE«) på den liste, der er omhandlet i artikel 2, stk. 3, i Rådets forordning (EF) nr. 2580/2001 af 27. december 2001 om specifikke restriktive foranstaltninger mod visse personer og enheder med henblik på at bekæmpe terrorisme, for perioden fra den 11. august 2007 til og med den 27. november 2009 ugyldig, navnlig på grund af Rådets afgørelse af</p> <ul style="list-style-type: none"> – 28. juni 2007 (2007/445/EF), – 20. december 2007 (2007/868/EF, som affattet ved berigtigelse af samme dag), 	Erhvervsstyrelsen Udenrigsministeriet	GA	24.01.19

	<p>– 15. juli 2008 (2008/583/EF) og – 26. januar 2009 (2009/62/EF) samt forordning (EF) nr. 501/2009 af 15. juni 2009?</p>			
C-165/17	<p>Morgan Stanley & Co International</p> <p>1) Såfremt de udgifter, der er afholdt af en filial, som er beliggende i én medlemsstat, udelukkende er anvendt til transaktioner udført af selskabets hovedsæde, som er beliggende i en anden medlemsstat, skal bestemmelserne i artikel 17, stk. 2, 3 og 5, og artikel 19, stk. 1, i Rådets sjette direktiv 77/388/EØF, gentaget i artikel 168, 169 og 173-175 i Rådets direktiv 2006/112/EF, da fortolkes således, at de indebærer, at filialens medlemsstat på disse udgifter anvender filialens pro rata-sats for momsfradraget som fastslået ud fra de transaktioner, den udfører i sin registreringsmedlemsstat, og på baggrund af de gældende regler i denne stat, selskabets hovedsædes pro rata-sats for momsfradraget, eller en specifik pro rata-sats for momsfradraget, hvor den kombinerer de gældende regler i de medlemsstater, hvor filialen og selskabets hovedsæde er beliggende, især under hensyntagen til eventuel valgfrihed med hensyn til at pålægge transaktioner moms? 2) Hvilke regler bør finde anvendelse i den særlige situation, hvor de udgifter, som filialen afholder, både anvendes til at udføre dens transaktioner i registreringsstaten og til at udføre selskabets hovedsædes transaktioner, især med hensyn til begrebet generalomkostninger og pro rata-satsen for momsfradraget?</p>	Skatteministeriet	Dom	24.01.19
C-326/17	<p>RDW e.a.</p> <p>Sagen vedrører: 1) Finder Rådets direktiv 1999/37/EF af 29. april 1999 om registreringsdokumenter for motorkøretøjer (EFT 1999, L 138) anvendelse på motorkøretøjer, som fandtes allerede før den 29. april 2009, som er det tidspunkt, fra hvilket medlemsstaterne skal anvende de love og administrative bestemmelser, der tjener til gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/46/EF af 5. september 2007 om fastlæggelse af en ramme for godkendelse af motorkøretøjer og påhængskøretøjer dertil samt af systemer, komponenter og separate tekniske enheder til sådanne køretøjer (EUT 2007, L 263)? 2) Er et motorkøretøj, som på den ene side er sammenbygget af væsentlige komponenter, der er fremstillet før påbegyndelsen af anvendelsen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/46/EF af 5. september 2007 om fastlæggelse af en ramme for godkendelse af motorkøretøjer og påhængskøretøjer dertil samt af systemer, komponenter og separate tekniske enheder til sådanne køretøjer (EUT 2007, L 263), og på den anden side af væsentlige komponenter, som først er tilføjet efter påbegyndelsen af anvendelsen af dette direktiv, et motorkøretøj, som fandtes før påbegyndelsen af anvendelsen af direktivet, eller er et sådant motorkøretøj først fremstillet efter påbegyndelsen af anvendelsen af direktivet? 3) Henset til artikel 3, stk. 2, i Rådets direktiv 1999/37/EF af 29. april 1999 om registreringsdokumenter for motorkøretøjer (EFT 1999, L 138) gælder registreringskravet som omhandlet i samme direktivs artikel 4 da ubegrænset, når der i registreringsattesten for visse fællesskabskoder (som det ifølge direktivets bilag er obligatorisk at udfylde) ikke er anført oplysninger, såfremt disse oplysninger</p>	Skatteministeriet	Dom	24.01.19

	er lette at finde?4) Er det i henhold til artikel 4 i Rådets direktiv 1999/37/EF af 29. april 1999 om registreringsdokumenter for motorkøretøjer (EFT 1999, L 138) tilladt at anerkende en registreringsattest fra en anden medlemsstat, men alligevel underkaste køretøjet en teknisk kontrol som omhandlet i artikel 24, stk. 6, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/46/EF af 5. september 2007 om fastlæggelse af en ramme for godkendelse af motorkøretøjer og påhængskøretøjer dertil samt af systemer, komponenter og separate tekniske enheder til sådanne køretøjer (EUT 2007, L 263), og, såfremt køretøjet ikke opfylder medlemsstatens tekniske forskrifter, at lade dette have som konsekvens, at udstedelsen af registreringsattesten nægtes?			
C-634/17	ReFood 1. Skal [artikel 1, stk. 3, litra d), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1013/2006 af 14. juni 2006 om overførsel af affald] fortolkes som en anvendelsesudelukkelse, som gælder for alle overførsler, der i henhold til artikel 2 i forordning (EF) nr. 1069/2009 er omfattet af anvendelsesområdet for forordning (EF) nr. 1069/2009? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Skal [artikel 1, stk. 3, litra d), i forordning 1013/2006] fortolkes som en anvendelsesudelukkelse, der gælder for overførsler, for hvilke der i henhold til forordning (EF) nr. 1069/2009 – også sammenholdt med gennemførelsesforordning (EU) nr. 142/2011 – gælder regler for indsamling, transport, identifikation og sporbarhed? 3. Såfremt det andet spørgsmål besvares benægtende: Skal [artikel 1, stk. 3, litra d), i forordning nr. 1013/2006] fortolkes som en anvendelsesudelukkelse, som kun gælder for overførsler, hvor det drejer sig om godkendelsespligtige afsendelser i henhold til artikel 48, stk. 1, i forordning (EF) nr. 1069/2009?	Miljø-og Fødevareministeriet	GA	24.01.19
C-689/17	Conti 11. Container Schifffahrt Er restprodukter, der er opstået ved et havari, i form af metalkrot og slukningsvand iblandet slam og lastrester om bord på et skib »affald opstået om bord på køretøjer, tog, flyvemaskiner og skibe« i henhold til artikel 1, stk. 3, litra b), i forordning (EF) nr. 1013/2006?	Miljø-og Fødevareministeriet	GA	24.01.19
C-1/18	Oriola Riga 1) Såfremt de indførte varer er lægemidler, skal det da ved fastsættelsen af indførte varers toldværdi i henhold til artikel 30, stk. 2, litra b), i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks og artikel 151, stk. 4, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2454/93 af 2. juli 1993 om visse gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 om indførelse af en EF-toldkodeks antages, at de lægemidler, der indeholder samme (eller lignende) aktive stoffer i den samme (eller lignende) mængde er lignende varer, eller skal der ved fastlæggelsen af, hvilke varer, der er lignende varer, også tages hensyn til markedspositionen, dvs. det pågældende indførte lægemiddels og dets producents popularitet og efterspørgsel? 2) Kan der ved fastsættelsen af de indførte varers toldværdi i henhold til artikel 30, stk. 2, litra c), i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks foretages en smidig anvendelse af fristen på	Skatteministeriet	GA	24.01.19

	<p>90 dage, der er fastsat i artikel 152, stk. 1, litra b), i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2454/93 af 2. juli 1993 om visse gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 om indførelse af en EF-toldkodeks? 3) Såfremt den nævnte frist kan anvendes smidigt, skal der da gives prioritet til oplysninger om transaktioner, der ligger tættere på tidspunktet for indførslen af de varer, der skal værdisættes, og som vedrører identiske eller lignende varer, der sælges i tilstrækkelige mængder til, at det er muligt at fastlægge enhedsprisen, eller derimod til oplysninger om transaktioner, der ligger fjernere i tid, men som specifikt vedrører de indførte varer? 4) Skal der ved fastsættelsen af de indførte varers toldværdi i henhold til artikel 30, stk. 2, litra c), i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks, tages hensyn til indrømmede rabatter, der har været bestemmende for, hvilken pris varerne faktisk er blevet solgt til?</p>			
C-43/18	<p>CFE</p> <p>Sagen vedrører: Udgør en bekendtgørelse, hvorved en institution i en medlemsstat udpeger et særligt bevaringsområde i henhold til direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter, og som indeholder bevaringsmålsætninger og generelle præventive foranstaltninger af forskriftsmæssig karakter, en plan eller et program som omhandlet i direktiv 2001/42/EF om vurdering af bestemte planer og programmers indvirkning på miljøet? Nærmere bestemt ønskes det oplyst, om en sådan bekendtgørelse er omfattet af artikel 3, stk. 4, idet der er tale om en plan eller et program, som fastlægger rammerne for fremtidige anlægstilladelser til projekter, således at medlemsstaterne skal afgøre, om den kan forventes at få væsentlig indvirkning på miljøet i overensstemmelse med stk. 5? Skal artikel 3, stk. 2, litra b), i direktiv 2001/42/EF om vurdering af [bestemte planer og programmer] indvirkning på miljøet fortolkes således, at en sådan bekendtgørelse om udpegning falder uden for anvendelsesområdet for direktivets artikel 3, stk. 4?</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Miljø-og Fødevarerministeriet Miljøstyrelsen Energistyrelsen</p>	GA	24.01.19
C-321/18	<p>Terre wallonne</p> <p>Sagen vedrører: 1. Er en bekendtgørelse, hvorved en institution i en medlemsstat fastsætter bevaringsmålsætningerne for Natura 2000-nettet i overensstemmelse med direktiv 92/43/EØF om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter, en plan eller et program som omhandlet i direktiv 2001/42/EF om vurdering af bestemte planer og programmers indvirkning på miljøet, og nærmere bestemt som omhandlet i nævnte direktivs artikel 3, stk. 2, litra a), eller i artikel 3, stk. 4? 2. Skal en sådan bekendtgørelse i bekræftende fald gøres til genstand for en miljøvurdering i overensstemmelse med artikel 2001/42/EF, selv om en sådan vurdering ikke kræves i henhold til direktiv 92/43/EØF, der har ligget til grund for vedtagelsen af bekendtgørelsen?</p>	<p>Miljø-og Fødevarerministeriet Energistyrelsen</p>	GA	24.01.19
C-587/17 P	<p>Belgien mod Kommissionen (appel)</p> <p>Påstande: — Dom afsagt af Retten (Anden Afdeling) den 20. juli 2017 i sag T-287/16, Belgien mod Kommissionen (EU:T:2017:531) ophæves. — Kommissionen gennemførelsesafgørelse (EU) 2016/417 af 17. marts 2016 (1) annulleres,</p>	<p>Miljø-og Fødevarerministeriet</p>	Dom	30.01.19

	for så vidt som den udelukker et beløb på 9 601 619,00 EUR fra EU-finansiering (budgetpost 6701). — Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.			
C-628/17	Orange Polska Sagen vedrører: Skal artikel 8, sammenholdt med artikel 9 og artikel 2, litra j), i Europa- Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF af 11. maj 2005 om virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne på det indre marked og om ændring af Rådets direktiv 84/450/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF, 98/27/EF og 2002/65/EF og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2006/2004 (EUT 2005, L 149, s. 22) fortolkes således, at en erhvervsdrivendes anvendelse af en model til indgåelse af fjernsalgsaftaler om levering af telekommunikationsydelser, hvor forbrugeren skal træffe den endelige transaktionsbeslutning under tilstedeværelse af den kurer, der udleverer standardkontrakten (almindelige forretningsbetingelser), skal anses for at være en aggressiv handelspraksis i form af utilbørlig påvirkning: a) i alle tilfælde, når forbrugeren under kurerens besøg ikke uhindret kan sætte sig ind i standardkontraktens indhold b) kun i tilfælde, hvor forbrugeren ikke forud og individuelt (f.eks. til sin emailadresse, bopælsadresse) har modtaget samtlige standardkontrakter, selv om han har haft mulighed for forud for kurerens besøg selv at sætte sig ind i disses indhold på den erhvervsdrivendes websted c) kun i tilfælde, hvor yderligere omstændigheder tyder på, at den pågældende erhvervsdrivende eller andre på hans vegne har foretaget urimelige handlinger med henblik på at indskrænke forbrugeren valgfrihed med hensyn til den transaktionsbeslutning, der skal træffes?	Forbrugerombudsmanden Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	GA	30.01.19
C-225/17	Islamic Republic of Iran Shipping Lines m.fl. mod Rådet for Den Europæiske Union (appel) Påstande: — Rettens dom af 17. februar 2017 i forenede sager T-14/14 og T-87/14 ophæves. — Der træffes afgørelse i sagen, herunder navnlig: — »Oktober 2013-foranstaltningerne« (Rådets afgørelse 2013/497 (1) om ændring af afgørelse 2010/413 (2) og Rådets forordning 971/2013 (3) om ændring af forordning 267/2012 (4)) og »November 2013-foranstaltningerne« (Rådets afgørelse 2013/685 (5) om ændring af afgørelse 2010/413 og Rådets gennemførelsesforordning 1203/2013 (6) om gennemførelse af forordning 267/2012) annulleres, for så vidt som disse restriktive foranstaltninger vedrører sagsøgerne. — Subsidiært erklæres Oktober 2013-foranstaltningerne uanvendelige på grund af ulovlighed, i det omfang de finder anvendelse over for appellanten. — Indstævnte tilpligtes at betale sagens omkostninger i nærværende sag og omkostningerne afholdt i første instans.	Søfartsstyrelsen	Dom	31.01.19
C-677/17	Çoban Skal artikel 6, stk. 1, i afgørelse nr. 3/80, sammenholdt med tillægsprotokollens artikel 59, fortolkes således, at den er til hinder for en lovbestemt ordning i en medlemsstat, såsom TW's artikel 4a, på grundlag af hvilken en tilkendt supplerende ydelse trækkes tilbage, når modtageren bosætter sig i Tyrkiet, herunder når modtageren har forladt denne medlemsstats område af egen drift? Har det herved betydning, at	Udlændinge- og Integrationsministeriet	GA	31.01.19

	den pågældende på flyttetidspunkt ikke længere har ret til ophold i henhold til associeringsordningen, men har en EU-opholdstilladelse for fastboende udlændinge? Har det herved betydning, at den pågældende i henhold til den nationale lovgivning har mulighed for at vende tilbage inden et år efter flytningen og herved få tillægget tilbage, og at denne mulighed består, så længe den pågældende har en EU-opholdstilladelse for fastboende udlændinge?			
C-6/18 P	<p>Den Helleniske Republik mod Europa-Kommissionen (appel)</p> <p>Påstande: — Appellen antages til realitetsbehandling, og den appellerede dom afsagt af Retten den 25. oktober 2017 i sag T-26/16 ophæves, for så vidt som Kommissionen blev frifundet, Den Helleniske Republiks søgsmål af 22. januar 2016 tiltrædes, Europa-Kommissionens afgørelse 2015/2098 af 13. november 2015 (1) annulleres, for så vidt som Den Helleniske Republik efter kontrollerne IR/2009/004/GR og IR/2009/0017/GR blev pålagt engangs- og faste finansielle korrektioner — som følge af forsinkelse af tilbagesøgningsproceduren, idet Den Helleniske Republik ikke havde fremlagt oplysninger, og generelt som følge af mangler ved gældsforvaltningsprocedurerne — på i alt 11 534 827,97 EUR.</p> <p>— Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Miljø-og Fødevarerministeriet	Dom	31.01.19
C-55/18	<p>CCOO</p> <p>»1) Skal Kongeriget Spanien anses for med artikel 34 og 35 i Estatuto de los Trabajadores, som de fortolkes i retspraksis, at have truffet de nødvendige foranstaltninger med henblik på at sikre effektiviteten af de begrænsninger af arbejdsdagens varighed og den ugentlige og daglige hviletid, der er fastsat i artikel 3, 5 og 6 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/88/EF af 4. november 2003, for fuldtidsansatte arbejdstagere, som ikke udtrykkeligt, individuelt eller kollektivt har forpligtet sig til overarbejde, og som ikke opfylder betingelsen for at være mobile arbejdstagere, arbejdstagere i handelsflåden eller ved jernbanerne?</p> <p>2) Skal artikel 31, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og artikel 3, 5, 6, 16 og 22 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/88/EF af 4. november 2003, sammenholdt med artikel 4, stk. 1, artikel 11, stk. 3, og artikel 16, stk. 3, i Rådets direktiv 89/391/EØF af 12. juni 1989, fortolkes således, at de er til hinder for en national lovgivning som artikel 34 og 35 i Estatuto de los Trabajadores, hvoraf det, som det fremgår af fast national retspraksis, ikke kan udledes, at virksomhederne er forpligtede til at oprette et system til registrering af den effektive arbejdsdag for fuldtidsansatte arbejdstagere, som ikke udtrykkeligt, individuelt eller kollektivt har forpligtet sig til overarbejde, eller som ikke opfylder betingelserne for at være mobile arbejdstagere, arbejdstagere i handelsflåden eller ved jernbanerne?</p> <p>3) Må det endegyldige pålæg, der er rettet til medlemsstaterne, og som er fastsat i artikel 31, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og artikel 3, 5, 6, 16 og 22 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/88/EF af 4. november 2003, sammenholdt med artikel</p>	Beskæftigelsesministeriet	GA	31.01.19

	<p>4, stk. 1, artikel 11, stk. 3, og artikel 16, stk. 3, i Rådets direktiv 89/391/EØF af 12. juni 1989, om generelt at begrænse alle arbejdstageres arbejdsdage anses for at være opfyldt for almindelige arbejdstagere med den nationale lovgivning, der er indeholdt i artikel 34 og 35 i Estatuto de los Trabajadores, hvoraf det, som det fremgår af fast national retspraksis, ikke kan udledes, at virksomhederne er forpligtede til at oprette et system til registrering af den effektive arbejdsdag for fuldtidsansatte arbejdstagere, som ikke udtrykkeligt, individuelt eller kollektivt har forpligtet sig til overarbejde, eller som ikke opfylder betingelserne for at være mobile arbejdstagere, arbejdstagere i handelsflåden eller ved jernbanerne?</p>			
T-177/16	<p>Mema mod CPVO (Braeburn 78 (11078))</p> <p>Påstande: — Den anfægtede afgørelse annulleres og sagen hjemvises til videre behandling ved appelkammeret, der tilpligtes at annullere den påklagede afgørelse og at pålægge EF-Sortsmyndigheden at foretage en supplerende afprøvning i henhold til artikel 57, stk. 3, i forordning nr. 2100/94. — Subsidiært annulleres afgørelsen vedtaget den 12. februar 2016 af appelkammeret ved EF-Sortsmyndigheden (sag A 001/2015). — Subsidiært i forhold til påstand nr. 1 og 2 ud sættes sagen i henhold til artikel 69, litra d), i Rettens procesreglement, der har været i kraft siden den 1. juli 2015 (herefter »procesreglementet«), indtil der foreligger en retskraftig afgørelse i sagen i henhold til artikel 21, stk. 1, i forordning nr. 2100/94 om ophævelse af sortsbeskyttelse for reference-sorten »Royal Braeburn« (ansøgning nr. 1998/1082, sort nr. 11960). Sidstnævnte afgørelse er foregribende, idet reference-sorten herved enten vil bortfalde, eller det vil blive fastslået, at Angers-Beaucouzé var og er uegnet som afprøvningssort (jf. punkt 12) og dermed om en supplerende afprøvning var påkrævet eller ej.</p> <p>— EF-Sortsmyndigheden tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	05.02.19
C-589/17	<p>Prenatal</p> <p>3. november 2008. EU-Domstolen er forelagt følgende præjudicielle spørgsmål:</p> <p>1. Er Kommissionens beslutning COM (2008) 6317 final af 3. november 2008 om indførelse af tekstilvarer med angivet oprindelse i Jamaica (sag REM 03/07), der fastslår, at det er berettiget at foretage efterfølgende bogføring af importafgifter, og at det ikke er berettiget at meddele fritagelse for disse afgifter i et konkret tilfælde, i strid med EU-retten, [org. s. 12] navnlig med EF-toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), og artikel 239? Desuden forelægges præjudicielle spørgsmål vedrørende fortolkningen af artikel 905, stk. 1, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2454/93 af 2. juli 1993 om visse gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 om indførelse af en EF-toldkodeks, nemlig følgende: 1) Når der anmodes om fritagelse for toldafgifter, og Kommissionen meddeler en afgørelse om, at den foreliggende sag frembyder faktiske og retlige forhold, der kan sammenlignes med dem, der forelå i en tidligere sag, som Kommissionen allerede har afgjort, eller en afgørelse om, at Kommissionen allerede har fået forelagt en sammenlignelig sag,</p>	Skatteministeriet	GA	07.02.19

	<p>der er under behandling, skal det da antages, at disse afgørelser er retsakter, der er bindende for myndighederne i den medlemsstat, hvori anmodningen om fritagelse for toldafgifter er indgivet, og som derfor kan gøres til genstand for prøvelse iværksat af den, der har anmodet om fritagelsen (artikel 239 i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 om indførelse af en EF-toldkodeks) eller om ikke at bogføre disse afgifter [nævnte forordnings artikel 220, stk. 2, litra b]? 2) Såfremt der ikke er tale om en afgørelse fra Kommissionen med et juridisk bindende indhold, tilkommer det da de nationale myndigheder at undersøge, om der i den pågældende sag er sådanne sammenlignelige faktiske og retlige forhold? 3) I bekræftende tilfælde, og hvis en sådan undersøgelse er blevet foretaget og har ført til den konklusion, at der ikke foreligger sådanne forhold, skal artikel 905, stk. 1, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2454/93 af 2. juli 1993 om visse gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 om indførelse af en EF-toldkodeks da finde anvendelse, og skal Kommissionen følgelig træffe en afgørelse, der er juridisk bindende for de nationale myndigheder?</p>			
C-58/18	<p>Schyns</p> <p>Sagen vedrører: a) Er artikel 5, stk. 6, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler, hvis formål er at sikre, at forbrugeren er i stand til at vurdere, om den foreslåede kreditaftale passer til vedkommendes behov og finansielle situation, i modstrid med ordlyden af artikel 15, stk. 1, i loi sur le crédit à la consommation (ophævet og efterfølgende erstattet af artikel VII.75 i Code de droit économique), hvori det bestemmes, at kreditgiveren og kreditformidleren i de kreditaftaler, som de sædvanligvis tilbyder eller involveres i, skal tilvejebringe den kredittype og det kreditbeløb, der er mest passende, under hensyntagen til forbrugers finansielle situation på tidspunktet for aftalens indgåelse og til kredittens formål, for så vidt som den sidstnævnte bestemmelse indeholder en generel forpligtelse for kreditgiveren eller kreditformidleren til at tilvejebringe den mest passende kredit for forbrugeren, som ikke fremgår af det nævnte direktivs ordlyd? b) Er artikel 5, stk. 6, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler, hvis formål er at sikre, at forbrugeren er i stand til at vurdere, om den foreslåede kreditaftale passer til vedkommendes behov og finansielle situation, i modstrid med ordlyden af artikel 15, stk. 2, i loi sur le crédit à la consommation (ophævet og efterfølgende erstattet af artikel VII.77, stk. 2, første afsnit, i Code de droit économique), hvori det bestemmes, at kreditgiveren kun kan indgå en kreditaftale, hvis vedkommende i betragtning af de oplysninger, som denne råder over eller bør råde over, navnlig på grundlag af den søgning, der kræves i artikel 9 i loi du 10 août 2001 relative à la Centrale des crédits aux particuliers, og på grundlag af de i artikel 10 nævnte oplysninger, med rimelighed må formode, at forbrugeren vil kunne opfylde de forpligtelser, der følger af aftalen, for så vidt som det følger heraf, at kreditgiveren selv tager stilling til, om det er hensigtsmæssigt at yde kredit, i forbrugers sted? [Org. s. 9] 2. Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, skal Europa-Parlamentets</p>	Finanstilsynet	GA	07.02.19

	og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler da fortolkes således, at det alligevel forpligter kreditgiveren og kreditformidleren til at vurdere, om det er hensigtsmæssigt at yde kredit, i forbrugers sted?			
--	--	--	--	--